

Arrest

nr. 68 741 van 19 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. LYDAKIS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 juli 2010 toe op het Belgisch grondgebied en diende op 26 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 23 mei 2011 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Pomozotin (gemeente Fushë Kosovë), Kosovo. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. Op 16 april 1999 werden u, uw familie en andere dorpsgenoten met geweld door Servische ordetroepen gedwongen het dorp te verlaten. In colonne verliet u uw dorp, richting Albanië. Onderweg, in de buurt van Kroni i Mbretit werd de colonne tegengehouden door Servische agenten. Uw zus moest van de tractor komen. Uw vader smeekte dat ze dit niet hoefde te doen, waarop zowel uw zus als uw vader de tractor dienden te verlaten. U en uw broer L.(...) (O.V. 6.372.547) protesteerden waardoor jullie eveneens moesten uitstappen. Jullie werden tegen een vrachtwagen geduwd en zagen er levensloze lichamen liggen. Jullie werden geslagen en met de dood bedreigd. U verloor het bewustzijn. U kwam pas later bij familie in de tractor terug bij bewustzijn. U en uw familie trokken verder naar Albanië, waar u bij onbekenden onderdak werd geboden. Na een maand keerde u terug naar Pomozotin. Sinds de gebeurtenissen van april 1999 heeft u last van hoofdpijn en kan u moeilijk slaap vatten. Doorheen de jaren werden deze problemen ernstiger. U probeerde twee keer zelfmoord te plegen, maar uw familie kon u tegenhouden. In 2004/2005 bent u éénmaal naar een arts gegaan waar u uw problemen besprak. Hij stelde dat u een trauma had overgehouden aan de gebeurtenissen van tijdens de oorlog en raadde aan naar een psycholoog of psychiater te gaan. Aangezien u onvoldoende financiële middelen heeft, volgde u dit advies niet. U nam wel medicatie tegen hoofdpijn en nam enkele keren de medicatie (tegen hoofdpijn en slapeloosheid) van uw broer L.(...). U bleef gedurende jaren binnen en uiteindelijk verliet u omwille van uw gezondheidssituatie en ingegeven door de wens zich hier in België hiervoor te laten behandelen op 22 juli 2010 Kosovo, richting België, waar u op 26 juli 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw verlopen UNMIK-identiteitskaart, twee kopieën van een voorschrift van een huisarts, een afsprakenkaartje bij een psychiater en een kopie van uw aanvraag tot een verblijfstitel op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij een vragenlijst werd ingevuld door een huisarts.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient te worden gesteld dat de oorlog in Kosovo en meer in het bijzonder de mishandeling van u en uw familieleden door Serviërs aan de basis liggen van de door u aangehaalde psychische problemen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. U verliet Kosovo enkel en alleen in de hoop op een betere medische behandeling. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen waarmee u sinds de Kosovo-oorlog kampt – slapeloosheid en hoofdpijn – dient overigens gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die ertoe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde psychische problemen, alsook van uw bewering zich hiervoor in Kosovo onvoldoende tot de medische hulpverlening te hebben kunnen richten, ernstig te relativiseren. Hoewel u al sinds het einde van de Kosovo-oorlog met dergelijke gezondheidsproblemen kampt, zou u pas in 2004/2005 naar een arts zijn gegaan. Het betrof een gewone arts en u raadpleegde hem maar één keer (CGVS, p.15). U volgde het advies van uw arts niet op en ging niet ten rade bij een psycholoog of psychiater (CGVS, p.16). Met uitzondering van het ene bezoek aan een huisarts, heeft u verder geen stappen ondernomen om u voor uw gezondheidsproblemen te laten behandelen (CGVS, p.16). Van iemand die beweert zijn land van herkomst in 2010 verlaten te hebben omwille van psychische problemen en de wens zich hiervoor te laten behandelen, kan echter verwacht worden in eigen land meer stappen ondernomen te hebben dan slechts één bezoek aan een huisarts in 2004/2005. Dat u verder geen pogingen zou ondernomen hebben omdat u onvoldoende financiële middelen hiertoe had, overtuigt niet en is bovendien een motief van louter socio-economische aard welke niet over het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. Hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de behandelingsmogelijkheden van PTSD (posttraumatisch stressstoornis) beperkt zijn in Kosovo, blijkt uit dezelfde informatie ook dat behandeling op zich wel degelijk mogelijk is. Nergens uit uw verklaringen blijkt trouwens dat dergelijke behandeling niet voorhanden is in Kosovo. U heeft er gewoon nooit een beroep op gedaan uit financiële overwegingen. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakte u dan ook niet aannemelijk dat u in Kosovo niet de nodige hulp kon krijgen - of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen - voor de door u aangehaalde psychische problemen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart staft enkel uw identiteit, welke niet ter discussie staat. Wat betreft uw medische attesten van een Belgische huisarts dient vooreerst vastgesteld te worden dat dergelijke attesten van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch vormen zij geen sluitend bewijs voor de precieze feitelijke omstandigheden waarin de patiënt zijn mentale problemen/trauma heeft opgelopen. Los daarvan wordt het feit dat u in België bij een dokter in behandeling bent niet in vraag gesteld. Medische problemen op zich ressorteren evenwel, zoals hierboven reeds aangegeven, niet onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat uw broer L.(...)

het vluchtelingenstatuut toegewezen kreeg wijzigt evenmin bovenstaande vaststellingen. Elke asielaanvraag dient immers op haar individuele merites beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker dient blijkens de titel van zijn verzoekschrift een annulatieberoep in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker houdt een theoretisch betoog waarin hij verschillende aspecten belicht van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming. Daarnaast herhaalt verzoeker dat hij een trauma heeft ondergaan als gevolg van de oorlog, waardoor hij psychologische problemen heeft die tot zelfmoordpogingen hebben geleid. Een terugkeer naar zijn land zou zijn gezondheid opnieuw in gevaar kunnen brengen, wegens gebrek aan verzorging. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In wezen komt zijn betoog erop neer dat hij ingeval van terugkeer naar Kosovo, het land waarvan hij meermaals heeft aangegeven dat hij aldaar voor zijn type van pathologie geen adequate medische behandeling krijgt, het risico loopt om opnieuw zelfmoordpogingen te doen, hetgeen voor hem een onmenselijke en vernederende behandeling zou meebrengen. Verzoeker legt ter terechtzitting twee medische attesten neer die respectievelijk dateren van 4 juli 2011 en 22 augustus 2011.

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 51/7 en artikel 52 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoeker verzuimt echter uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing enerzijds een schending zou inhouden van artikel 51/7 en artikel 52 van de vreemdelingenwet.

3.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde het gebrek aan medische verzorging in Kosovo voor het trauma dat hij in de oorlog had opgelopen en zijn wil om zich in België te laten behandelen, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Uit de medische attesten die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, blijkt enkel dat verzoeker aan posttraumatische stress lijdt en dat hij hiervoor werd behandeld met medicatie en psychotherapie en dat een voortzetting van deze behandelingen wordt aanbevolen. Noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier kan echter worden afgeleid dat verzoeker om één van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag geen of onvoldoende toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land van herkomst. Deze vaststelling volstaat om aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

3.4. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*. Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen in Kosovo te laten beoordelen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend (stuk 13, Documenten, 9ter aanvraag).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN